

A Pécsi Ítéltábla a dr. Benedek Géza ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve** (I.rendű felperes címe) I. rendű, **II.rendű felperes neve** II. rendű, **III.rendű felperes neve** (III.rendű felperes címe) III. rendű és **IV.rendű felperes neve** (IV.rendű felperes címe) IV. rendű felpereseknek - a Szűcs és Durgó Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes**(alperes címe) alperes ellen társasházi alapító okirat érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Zala Megyei Bíróság 2011. október 20. napján kelt 5.P.20.398/2011/20. számú ítélete ellen a felperesek által 22. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében - fellebbezett részében - helybenhagyja, a kamatfizetésre vonatkozó részében részben megváltoztatja és az alperes kamatfizetési kötelezettségének mértékét a 2003. június 1. napjától 2004. december 31. napjáig terjedő időre évi 11 (tizenegy) %-ra felemeli, egyebekben változatlanul hagyja.

Kötelezi az I-III. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a Magyar Államnak - az illetékes állami adóhatóság felhívására - 63.400 (hatvanháromezer-négyszáz) forint, a IV. rendű felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak ugyanilyen módon 77.000 (hetvenhétezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az I-II-III. rendű felperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 93.390 forintot és ennek 2003. június 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, a IV. rendű felperes részére pedig 97.400 forintot és ennek ugyanilyen mértékű kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Az I-III. rendű felpereseket 260.000, a IV. rendű felperest 280.000 forint fellebbezési és felülvizsgálati illeték állam javára történő megfizetésére kötelezte. Kötelezte az I-III.

rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az alperes részére egyetemlegesen 300.000 forint, a IV. rendű felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 320.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a z.-i ingatlan az alperes tulajdonában állt. Az alperes ennek az ingatlannak a fele részén több lakást, üzlethelyiséget magába foglaló épületet épített, a másik fele részén garázsokat és parkolóhelyeket alakított ki. Az alperes az építési munkálatok befejezését megelőzően megkezdte a lakások, üzletek, garázsok tulajdonjogának, a parkolóhelyek használati jogának az értékesítését, amely 2002. augusztusa és 2003. májusa között zajlott le. Az I-II-III. rendű felperesek a 2003. május 12. napján létrejött adásvételi és haszonélvezeti jogot alapító szerződéssel vásárolták meg az alperestől az ingatlanon megvalósuló és társasházzá alakítani kívánt épületben III. emelet 11. ajtószámmal jelölt 52,48 m² alapterületű lakásingatlant a hozzá tartozó földterülettel, valamint az alapító okirat szerinti 442/10000 eszmei hányaddal 11.133.100 forint vételár ellenében, amelyből a földterület vételárára 1.312.000 forint esett. A IV. rendű felperes 2002. december 9-én vásárolta meg az alperestől ugyanezen ingatlanban lévő 54,89 m² nagyságú lakást 122/10000 eszmei hányaddal 11.809.700 forint vételár ellenében, amelyből a földterület ellenértéke 1.372.000 forint volt. A IV. rendű felperes 2003. május 27-én parkolóhelyet is vásárolt az alperestől 400.000 forint ellenében. Az egyes lakások értékesítését követően az alperes az építési terveket módosította és két lakás alapterületét az eredetileg tervezett padlástér csökkentésével bővítette. Ezzel csökkentette az osztatlan közös tulajdonba kerülő hányadot, illetve az alapító okirattervezet szerint osztatlan közös tulajdonba kerülő padlásteret megszüntette, annak az egyes lakástulajdonosok részére történő közös használatát lehetetlenné tette. Ezt az alperes az egyes lakástulajdonosok számára a saját tulajdonában maradó épületrész megfelelő hányadának átengedésével ellentételezte. Az épületet az alperes 2002. december 30-án alakította társasházzá. Ennek tartalma szerint a teleknek az építmény által elfoglalt hányada, azaz 417/835 része került közös tulajdonba. Az ingatlan használatát az illetékes hatóság 2003. szeptember 8-án engedélyezte. 2003. október 15-én a társasház alapító okirat módosításra került, a módosítás azonban nem érintette a társasházhoz tartozó és a társasházi tulajdonosok közös tulajdonába kerülő földterület mértékét. Az ez alapján benyújtott bejegyzési kérelmet a földhivatal elutasította, ezért a társasház alapító okiratot az alperes 2003. november 19-én ismét módosította. Ez a társasházi lakások mindenkori tulajdonosai számára a telekingatlanon csupán földhasználati jogot biztosított. A társasházi tagok tulajdonjoga az egyes társasházi lakásokra és az osztatlan közös tulajdonba került épületrészekre vonatkozóan az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került. Az alperes a társasházhoz tartozó földterület tulajdonjogának az átruházása érdekében külön szerződéseket kívánt kötni az egyes lakástulajdonosokkal. E szerződés aláírását az I-III. rendű, valamint a IV. rendű felperesek megtagadták arra hivatkozással, hogy az e szerződésben feltüntetett térmértéknél nagyobb részt - a telekingatlanból a társasház által elfoglalt részen kívül eső részre is kiterjedő részt - vásároltak meg a földterületből.

A felperesek pert indítottak a társasház alapító okirat érvénytelenségének a megállapítása és új társasház alapító okirat létrehozása iránt. Hivatkoztak arra, hogy az egyes lakások értékesítését követően az alperes önállóan már nem határozhatott volna az épület társasház tulajdonná alakításáról. Az Ítéltábla Pf.I.20.339/2005/5. számú részítéletével jogerőre emelt P.20.528/2004/26. számú részítéletével a Megyei Bíróság e kereseti kérelmet elutasította. Az eljáró bíróságok utaltak rá, hogy az alperes a társasházakról szóló 1997. évi CLVII. törvény (Ttv.) 5.§ (1) és (2) bekezdésének, illetve 1.§ (2) bekezdésének megfelelően jogszabálysértés nélkül járt el a társasház alapítása során. A felperesekkel való viszonyának megromlása miatt nem tudta az egyes adásvételi szerződéseket akként módosítani, illetve pontosítani, hogy azok az ingatlan-nyilvántartási bejegyzésre alkalmasak legyenek. Az egyes lakások ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséhez pedig neki, valamint a többi társasházi tulajdonosnak jogi érdeke fűződött, ezért jogsértés nélkül választotta azt a megoldást, hogy az alapító okiratban a telekre földhasználati jog alapítása mellett a felépítményről rendelkezett, míg a telektulajdonból a vevőket megillető tulajdoni hányad ingatlan-nyilvántartási bejegyeztetését későbbre halasztotta külön okirati rendezéssel. A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a felperesek az adásvételi szerződések megkötésével még nem váltak tulajdonosokká, csupán kötelemi igényük keletkezett a tulajdonjog megszerzésére a Ptk.117.§ (3) bekezdése értelmében, amely szerint az ingatlan-tulajdonjogának az átruházásához az erre irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a tulajdonosváltásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése is szükséges. Ezért nem volt jogi akadálya annak, hogy az egyes lakások elidegenítését követően alperes önállóan határozott társasház alapításáról.

Az I-III. rendű felperesek keresete kiterjedt az egész telekingatlan általuk meghatározott tulajdoni hányadának a tulajdonukba adására vagy az adásvételi szerződés megkötésekor a telekingatlan vételára fejében kifizetett összeg visszafizetésére, arra hivatkozással, hogy a telekre csak földhasználati jogot szereztek tulajdonjog helyett. Arra az esetre, ha csak az épület alatti telekrész meghatározott hányada kerülne a nevükre, a vételár felének a visszafizetését kérték. A padlástér feletti rendelkezési jog megvonása miatt 525.000 forintot követeltek az alperestől. A IV. rendű felperes a hasonló kereseti kérelmében a földterület vételáraként 1.372.000 forintot, a garázshoz tartozó földterület vételáraként 350.000 forintot kért vissza az alperestől, míg a padlástér tekintetében 500.000 forint megfizetésére tartott igényt. A felperesek keresetük jogcímét konkrétan nem jelölték meg. E keresetüket a Megyei Bíróság az 5.P.20.126/2007/11. számú ítéletével a Ptk.277.§-ának (1) bekezdése, 365.§-ának (1) bekezdése és 369.§-ának (1) bekezdése alapján bírálta el. A keresetet a padlástérre vonatkozó részében teljesítette az alperes jogszavatossági felelőssége alapján a kereseti követelések összegével megegyező mértékben, utalva arra, hogy az alperes a keresetet összegszerűségében nem vitatta. Egyébként a felperesek keresetét elutasította. Figyelembe vette az I. rendű felperesnek azt a tényelőadását, hogy az alperes ügyvezetője neki is felajánlotta a parkolóhasználati jog vételét, de ezt az ajánlatot nem tudta értelmezni. A IV. rendű felperes viszont vásárolt is parkolóhasználati jogot, ami ellentmondott annak, hogy nem értette meg, mi volt a

vétel tárgya. Megjegyezte, hogy amennyiben az I. rendű felperes a szerződés megkötésekor a vétel tárgya tekintetében tévedésben lett volna, a tévedését akkor sem a másik fél okozta és nem ismerhette fel amiatt, mert a parkoló használati jogát is eladásra kínálta az I. rendű felperesnek. A bíróság megállapította, hogy a vétel tárgya kizárólag a társasházi felépítmény, illetve a garázs felépítménye alatti földterület volt, ezért a felperesek a telekingatlan egyéb részeire tulajdonjogot az adásvételi szerződés alapján nem szerezhettek.

A felperesek és az alperes fellebbezése folytán eljáró Ítéltábla a Pf.I.20.221/2008/7. számú részítéletével a megyei bíróság ítéletét a felpereseknek az adásvételi szerződés alapján a földterület tulajdoni hányad teljesítésére, vagyis a vételáraként kifizetett összeg teljes visszafizetésére irányuló kereseti kérelme tekintetében helybenhagyta. Ezt meghaladó részben hatályon kívül helyezte és a megyei bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A fellebbviteli tárgyaláson pontosította a felperesekkel a földrészlet felének visszafizetésére irányuló kereseti kérelmük indokát. A felperesek úgy nyilatkoztak, hogy ha ezt az összeget nem a teljes területért kellett kifizetni, hanem csak annak a részéért, amit a társasház elfoglal, akkor a kifizetett összeg a megszerzett területi arányhoz viszonyítva sok. A másodfokú bíróság jogerős részítéletébe foglalt megállapítás szerint a megyei bíróság helyesen következtetett arra, hogy az adásvételi szerződések nem az ingatlan földterületének teljességére, illetőleg az abból az egyes tulajdonosokra eső tulajdoni hányadra, hanem legfeljebb az épület által fizikailag elfoglalt földterület arányára vonatkozik. Megalapozatlannak találta azonban az elsőfokú ítéletet a padlástérrel összefüggő jogszavatossági igény elbírálása körében, utalva arra, hogy az alperes kereset elutasítására irányuló ellenkérelme az összecszerűség vitatására is kiterjedt. Utalt rá, hogy a telekár felének visszafizetésére irányuló kereseti kérelem elutasításának indokaira nem tért ki az elsőfokú bíróság az ítéletében. Ebből következően e kereset elbírálását nem találta megállapíthatónak a másodfokú bíróság. A megismételt eljárásra nézve előírta az elsőfokú bíróságnak a kereset felperesekkel történő pontosíttatását arra vonatkozó részében, hogy a telekár $\frac{1}{2}$ részének visszafizetését milyen jogi alapon kéri az alperestől. Kitért arra, hogy alperesi elismerés hiányában a felperesek bizonyítási terhe mellett az esetlegesen visszajáró összeg szakértői bizonyítás eredményeként határozható meg. A padlástér vonatkozásában szintén szakértői bizonyítást írt elő arra az esetre, ha az alperes elismerést nem tenne.

A megismételt eljárás eredményeként hozta meg az elsőfokú bíróság a jelen másodfokú eljárásban felülbírált ítéletét, amellyel kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I-III. rendű felpereseknek egyetemleges jogosultsággal 93.390 forintot, a IV. rendű felperesnek 97.400 forintot és ennek fent megjelölt mértékű késedelmi kamatait, valamint kötelezte a felpereseket pervesztességük arányához igazodóan a perköltségek viselésére.

A megismételt eljárásban a felperesek a telekár felének visszafizetésére irányuló keresetük jogi alapjaként a Ptk.201.§ (2) bekezdését jelölték meg, hivatkozva a szolgáltatás és ellenszolgáltatás között mutatkozó feltűnően nagy értékkülönbségre.

Az alperes ezzel szemben elévülési kifogást támasztott. Az elsőfokú bíróság az elévülési kifogásnak helyt adva megállapította, hogy a Ptk.201.§ (2) bekezdésén alapuló megtámadási joguk érvényesítésétől a felperesek a Ptk.236.§ (2) bekezdésének c) pontjába foglalt határidő eltelte miatt elestek, ezért keresetük ebben a részében nem teljesíthető.

Ugyanezen kereseti kérelmük megalapozásaként a felperesek hivatkoztak a jogalap nélküli gazdagodás szabályaira is. E kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság azért találta megalapozatlannak, mert a peres felek között létrejött szerződéses jogviszony léte a jogalap nélküli gazdagodás szabályainak alkalmazását kizárja.

A padlástér használatának elvonása miatti jogszavatossági igény összegszerű megalapozottságának megállapítása érdekében a szükséges szakértői bizonyítást az elsőfokú bíróság lefolytatta. Ennek eredményeként határozta meg az alperes által a felpereseknek fizetendő tőkemarasztalás összegét.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, kérve az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a megismételt eljárásban módosított keresetük maradéktalan teljesítését. Sérelmezték annak figyelmen kívül hagyását, hogy az alperes az elkészült lakóépület lakásainak értékesítése előtt az egyszemélyes előzetes társasház alapítást elmulasztotta. Utaltak arra, hogy az értékesítés megkezdése után már valamennyi tulajdonostárs közösen vált jogosulttá az alapításra. Újból rögzítették azt az álláspontjukat, hogy a külön tulajdon bejegyzése a hozzá tartozó közös tulajdoni hányad nélkül törvénysértő, az ingatlan-nyilvántartásba a valós állapottól eltérő tulajdoni arányok kerültek bejegyzésre. Előadták azt az álláspontjukat, hogy kizárólag az alperes állításán alapul az elsőfokú bíróságnak az a ténymegállapítása, amely szerint a felperesek tudtak arról, hogy nem az egész területet vásárolták meg. Ezzel összefüggésben sérelmezték annak figyelmen kívül hagyását, hogy a felperesek az adásvételi szerződések aláírásakor alapító okirattervezetet egyáltalán nem kaptak. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság az Ítélet táblája iránymutatásait nem teljesítette, szakértői véleményt az elvont közös földrészletre vonatkozóan nem szerzett be, a padlástérre vonatkozó szakértői vélemény pedig használhatatlan összehasonlító adatokra alapozva irreálisan alacsony értékmegállapítást tartalmaz. Utaltak arra, hogy az építési jogszabályok és az építési engedély is előírást tartalmazott arra, hogy minden lakáshoz köteles az alperes gépkocsi beállóhelyet is létesíteni, a felperesek pedig a parkolóhelyekre használati jogot nem kaptak. Ellentmondásosnak találták az elsőfokú bíróságnak azt az indokát, hogy a szerződéses jogviszonyra tekintettel nem alkalmazhatók a peres felek jogvitájában a jogalap nélküli gazdagodás szabályai, hiszen éppen az elsőfokú bíróság döntött úgy, hogy a felperesek csak a földterület felét vásárolták meg, tehát a másik földrészletre vonatkozóan szerződéses jogviszony nem jött létre közöttük és az alperes között. Sérelmezték, hogy a perköltségekre vonatkozó rendelkezései meghozatala során az elsőfokú bíróság az 1.312.000 és 1.372.000 forintos pertárgyértékek helyett a felperesi lakások teljes vételárát vette jogszabálysértő módon figyelembe. Hivatkoztak arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 2/2010.(VI.28.) számú

véleménye 3. alpontja szerint a bíróságot tájékoztatási kötelezettség terheli a konkrétan vizsgált kérelem vonatkozásában, az 5.a. pont szerint pedig a kérelemhez kötöttség nem jelenti azt, hogy a bíróság a fél által megjelölt jogcímhez is kötve van. Előadták, hogy e hivatkozásukkal arra kívántak utalni, hogy a peres felek között fogyasztói szerződés jött létre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntése alapjául szolgáló tényeket helyesen állapította meg, a helyesen megállapított tényekből helyes jogi következtetések levonásával hozta meg érdemben is helytálló döntését, ezért azt a másodfokú bíróság a per főtárgya tekintetében a fellebbezett részében a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján - utalással a Pp.254.§ (3) bekezdésében foglaltakra is - helyes indokai alapján helybenhagyta.

Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az egyébként helyesen alkalmazott Ptk.301.§ (1) bekezdésének alkalmazása során nem volt figyelemmel arra a körülményre, hogy a jogszabály jelenleg hatályos - az elsőfokú bíróság által alkalmazott - szövege az alperes kamatfizetési kötelezettségének kezdő időpontjában még nem lépett hatályba. Ez a rendelkezés a peres felek jogviszonyában a 2004. évi CXXXV. törvény 134.§-a alapján csak 2005. január 1-jétől kezdődően alkalmazható. A Ptk.301.§ (1) bekezdésének ezt megelőző időben hatályos rendelkezése alapján 2003. június 1. és 2004. december 31-e között évi 11%-os késedelmi kamatmérték volt alkalmazandó. Ez meghaladja az elsőfokú bíróság által meghatározott kamatmértéket. A felperesek fellebbezése az alperes által a részükre fizetendő marasztalási összeg felemelésére irányult, ezért a kamatmérték rendelkező részben foglalt módosítását a másodfokú bíróság a fellebbezésben benne foglaltnak tekintette. Ebben a részében a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra utal még a másodfokú bíróság.

A felperesek által megvásárolt földrészlet mértéke, a társasház alapítása, a társasházi tulajdonhányadok ingatlan-nyilvántartási bejegyzése tekintetében az Ítélet tábla már jogerős részítéleteket hozott. A Pp.213.§-ának értelmében a részítélet is ítélet. A Pp.229.§ (1) bekezdése alapján pedig az ítélet jogereje kizárja, hogy a keresettel érvényesített jog tárgyában ugyanabból a tényalapból származó, ugyanazon jog iránt, ugyanazok a felek az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben vitássá tehessék (anyagi jogerő). Ezért e kérdések újbóli vizsgálatára ebben a másodfokú eljárásban már lehetőség nem volt.

A feltűnően nagy értékkülönbségre alapított kereseti kérelem tekintetében helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Ptk.236.§ (2) bekezdésének c) pontját és (3)

bekezdését. Eszerint az érvénytelenség vagy részleges érvénytelenség megállapítására irányuló igény a felek szolgáltatásainak feltűnő aránytalansága esetén a sérelmet szenvedő fél teljesítésétől számított egy éves határidőn belül a szerződéses jognyilatkozat másik félhez intézett írásbeli megtámadásával, ennek eredménytelensége esetén pedig a bírósági jogvédelem haladéktalan igénybevételével érvényesíthető. A megtámadási határidőre az elévülés nyugvásának és megszakadásának szabályai megfelelően irányadók. Nyilvánvaló volt, hogy a 2002-ben és 2003-ban kötött szerződésekhez és azok felperesek által történt teljesítéséhez képest a 2009. szeptember 9-én előterjesztett igényérvényesítéshez képest az egy éves elévülési határidő többszörösen letelt. Az alperes elévülési kifogása után a felperesek az elévülés megszakítására vagy nyugvására vonatkozóan még tényállítást sem tettek. Az elévülés megszakadása vagy nyugvása a rendelkezésre álló peradatok alapján sem állapítható meg. Az elévülés megszakadásának a Ptk.327.§ (1) bekezdésében foglalt esetei nem következtek be és azt sem találta megállapíthatónak a másodfokú bíróság, hogy 2009. szeptember 9-éig menthető okból nem érvényesítették volna a felperesek a megtámadási jogukat. A felperesek már a perindítást megelőzően észlelték, hogy az alperes a földtulajdonszerzésüket csak a társasházi felépítményt magába foglaló földrészlet meghatározott hányadára vonatkozóan ismeri el. A Megyei Bíróság korábbi ítéletét megelőzően már előterjesztették másodlagos kereseti kérelemként a vételár felének visszafizetésére irányuló igényüket arra az esetre, ha csak az épület alatti telekrész meghatározott hányadának tulajdonjogát szerezték volna meg. Ekkor sem hivatkoztak azonban még a szerződés érvénytelenségére vagy részleges érvénytelenségére feltűnően nagy értékkülönbség miatt. A jogszabály kellő ismeretének hiánya az igényérvényesítés elmulasztása szempontjából nem tekinthető menthető oknak (BH 1982/338.). Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság is helyesnek találta az elsőfokú bíróságnak az igényérvényesítési határidő elmulasztására alapított döntését.

Az elévülési kifogás előterjesztésére és annak alaposságára tekintettel a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságot már nem terhelte az Ítéltábla hatályon kívül helyező határozatában adott azon iránymutatás, amely a feltűnően nagy értékkülönbségre alapított igény összecszerűségének a megállapítására vonatkozott. Ezt az igényt az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az alperes kifogására tekintettel jogalapjában alaptalannak találta, ezért az összecszerűségre vonatkozó bizonyítás már szükségtelenné vált.

Az elsőfokú bíróság által lefolytatott szakértői bizonyítással kapcsolatos egyéb fellebbezési kifogásokat sem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság. A szakértői vélemény, annak szóbeli kiegészítésével mentes a Pp.182.§ (3) bekezdésében foglalt aggályoktól. Sem önmagával, sem egyéb peradatokkal ellentétben állónak nem látszik, nem homályos, nem hiányos. A bíróság a szakértői vélemény logikai ellenőrzésével annak részben vagy egészben történt megalapozatlanságára utaló körülményeket nem talált. A szakértői vélemény szakmai ellenőrzéséhez szükséges különleges szakismeretekkel pedig a bíróság nem rendelkezik. A szakmai megalapozatlanságra vonatkozó értékelhető adatokat

a felperesek sem tártak a bíróság elé. Önmagában az a körülmény, hogy a felperesek a szakértői véleménnyel nem értenek egyet, nem alkalmas arra, hogy a szakértői véleményt a bíróság a bizonyítékok értékeléséből kirekessze.

A perköltségek számítása alapjául szolgáló pertárgyértéket is helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság. A peres felek közötti jogvitában a bíróság a korábbi jogerős részítéletei során a perköltségek viselése felől nem határozott, ezért helyesen járt el, amikor a peres felek pervesztességének-pernyertességének arányát nem a megismételt eljárásban módosított kereset, hanem a felpereseknek az eljárás megindításakor előterjesztett keresete alapján számítható pertárgyérték figyelembevételével határozta meg.

A másodfokú bíróság nem állapította meg a Pp.3.§ (3) bekezdésének megsértését. A Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiumának 2/2010.(VI.28.) számú véleményével, illetőleg a peres felek között létrejött szerződés fogyasztói jellegével kapcsolatos álláspontjukat a felperesek egyebekben nem fejtették ki, ezért azt a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem megalapozásával összefüggésben kellőképpen értékelni nem tudta. Az előterjesztett hivatkozásokkal a fellebbezési kérelmet nem találta alátámasztottnak, azok inadekvát jellegére tekintettel.

A felperesek fellebbezése sikertelen, ezért a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek a másodfokú eljárásban felmerült költségek viselésére. Az alperes a másodfokú tárgyaláson nem képviseltette magát, egysoros, indokolással el nem látott fellebbezési ellenkérelmet terjesztett elő, ezért az alperesnek a másodfokú eljárásban értékelhető perköltsége nem merült fel. Az állam által előlegezett eljárási illeték viselésére a pervesztességükhöz igazodóan a Pp.78.§ (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felpereseket.

Pécs, 2012. május 10.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Döme Attila s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró